

2020». Метою програми є розвиток економіки, побудованої на зв'язку між науковими дослідженнями та інноваціями. До цього участь українських університетів та академічних інститутів була значно меншою. Приєднання України до Європейського дослідницького простору дасть змогу українським науковцям здійснювати власні дослідницькі ініціативи на європейському рівні.

Важливим аспектом фінансування науки є поступове залучення коштів бізнесу. Держава не створила сприятливого клімату для підприємницького інвестування у вітчизняну науку. В Україні 50,3% витрат на наукові дослідження фінансуються за рахунок бюджету і лише 28,6% – за рахунок підприємницького сектора. У ЄС ситуація прямо протилежна – 34,6% досліджень фінансуються за рахунок бюджету і 53,9% – за рахунок підприємницького сектора.

Одним із основних факторів ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни є інноваційна діяльність. Створення сприятливого інноваційного середовища повинно бути серед головних завдань держави. Відповідно до даних Держстату в Україні значно зменшилася частка інноваційно активних підприємств – з 56 до 11. Економіка не зорієнтована на інновації. Тобто ланцюжок: лабораторія, дослідне виробництво, впровадження в реальну економіку в Україні не діє. Інновації в загальному обсязі продукції займають 3 %. З метою активізації інноваційних процесів в економіці, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного сектору наукових досліджень першочерговим є удосконалення законодавства у інноваційній сфері з урахуванням рекомендацій Європейської комісії щодо покращення наукової та інноваційної діяльності в Україні (проект ЄС «Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні» EuropeAid/127694/C/SER/UA).

Важливим є діалог між органами влади і НАН України. Бо лише Національна академія наук України розуміє особливості функціонування її установ і, як наслідок, має право визначати їх подальшу долю. Питання оптимізації структури, кадрового складу, відокремленості Національної академії наук України та національних галузевих наук є пріоритетом управлінських структур НАН України.

Отже, на нашу думку, визначеність політики держави за розглянутими вище проблемами щодо системи фінансування досліджень та основних засад управління наукою, дасть змогу вжити дієвих заходів, спрямованих на активізацію розвитку науки, збереження її потенціалу, вдосконалення існуючих технологій та використання принципово нових наукових досягнень.

Список використаних джерел:

1. Селіванов А. О. Наука і закон: Перший досвід системного аналізу законодавства у сфері науки і науково-технічної діяльності / А. О. Селіванов. – Київ : Логос, 2003. – 264 с. – С.15-19.
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 4 червня 2014 р. № 255 «Деякі питання діяльності центральних органів виконавчої влади». Урядовий кур'єр, 2014, 07, 23.07.2014 №131.
3. Постанова Верховної Ради України від 11.02.2015 року «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан та законодавче забезпечення розвитку науки та науково-технічної сфери держави». Голос України, 2015, 02, 26.02.2015 № 35.
4. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність». Відомості Верховної Ради України, 1992, № 12 (24.03.92), ст. 165.

**Коломієць В. - курсант 1 курсу
ННІФПСКМ НАВС
Науковий керівник - Заяць Н.В.- в.о.
професора кафедри теорії держави та
права НАВС, д.ю.н., доцент.**

КОНСТИТУЦІЙНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ

Основним нормативно-правовим актом, з якого починається юридична детермінація будь – яких правових механізмів, є Конституція України. На думку О. Г. Кушніренка та Ю. М. Тодики,

термін «конституція» має як матеріальне так і формальне значення. У матеріальному значенні конституція являє собою писаний акт, який встановлює засади суспільного ладу, форму правління і влади та їх компетенцію, державну символіку, основні права і свободи людини і громадянина тощо. У формальному значенні конституція – це закон, який має найвищу юридичну силу порівняно з іншими законами [1, с. 40].

Конституція має змішану політико-правову природу, як, значною мірою, все конституційне право. Конституційні відносини що виникають на основі її норм можуть бути охарактеризовані як такі, що мають подвійний характер: політичний і правовий одночасно. Піддані конституційному регулюванню владні відносини створюють передумови для появи політичних питань в конституційному праві, певною мірою політизують його. Політичне та правове в конституції дуже тісно переплетено, так само як і реалізація конституційних норм може мати правове і політичне вимірювання.

Події останніх років, актуально як ніколи, вказують на те, що Україна може проявити себе як незалежна держава тільки в умовах формування сучасного законодавства, що відповідає реаліям сьогодення та йде в ногу з часом.

Тому удосконалення конституційного законодавства України відбувається постійно.

Приклад проведення політико-правової реформи у 2004 році, а саме внесення змін до Конституції України, спричинило внесення змін до чинної системи законодавства. Зокрема йдеться про рішення Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції України Закону України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року № 2222-IV (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України) від 30 вересня 2010 року. З ухваленням Закону про внесення змін до Конституції України № 2222 було змінено низку принципових положень щодо організації державної влади, чим було запроваджено внутрішню суперечливість та недосконалість. [1, 5-7].

Згідно з цим рішенням Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року визнано неконституційним, тому він втратив чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення. Виконання рішення вимагає приведення нормативно – правових актів у відповідність до Конституції України від 28 червня 1996 року в редакції, що існувала до внесення до неї змін Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року [2].

Чинна Конституція України, як відомо, діє вже близько 17 років. Природно, що за ці роки накопичилося багато проблем конституційного характеру, які вимагають вирішення. Спроби ж подолання цих проблем через їхню фрагментарність і безсистемність, а також через відсутність єдності в суспільстві й політикумі не призвели поки до позитивних наслідків. Із огляду на це створення при Президентіві України як гаранта додержання Конституції України спеціальної інституції (Конституційної Асамблеї), якій доручено політично неупереджено й на високому фаховому рівні системно проаналізувати практику застосування основних конституційних положень і на цій основі підготувати законопроект про внесення змін до Конституції, заслуговує, як здається, всебічної підтримки. Звичайно, за тієї умови, що йтиметься про проект нової редакції, а не про проект абсолютно нової Конституції. Для такого заходу поки немає ані об'єктивних, ані юридичних підстав. Адже, згідно зі статтею 157 чинної Конституції України, головний закон не може бути змінений, якщо ці зміни передбачають скасування чи обмеження прав і свобод людини й громадянина або ж якщо вони спрямовані на ліквідацію незалежності чи на порушення територіальної цілісності України.

Разом з тим чинна Конституція, як про це зазначалося на одному із засідань Конституційної Асамблеї, має ряд суттєвих недоліків: містить суперечливі конструкції при визначенні статусу органів державної влади; у ній не досить чітко визначені гарантії прав і свобод людини й громадянина; вимагає свого розширення конституційне регулювання інститутів безпосереднього народовладдя; на особливу увагу заслуговує реформа місцевого самоврядування. Проте не можна беззастережно погодитися з тим, що чинна Конституція вже повністю виконала свою місію й що її потенціал невпинно згасає, легітимність падає, що Конституція вже не може виконувати свою юридичну функцію основи всієї правової системи нашої держави. Думається, що

причина тут полягає не стільки в самій Конституції, скільки у менталітеті тих органів і посадових осіб, які покликані неухильно її дотримуватися й застосовувати.

Суспільно-політична криза кінця 2013 року підштовхнула Верховну Раду України до прийняття закону про конституційну реформу, який був затверджений постановою Верховної Ради України від 21 лютого 2014 року № 750-VII «Про текст Конституції України в редакції 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII».

Такі недосконалі конституційні зміни свідчать про нагальну потребу удосконалення Основного Закону України у зв'язку з інтенсивним розвитком суспільних відносин та об'єктивною потребою у забезпеченні реального правового регулювання відповідних сфер суспільних відносин. Насамперед від змісту Конституції України залежить розвиток законодавства України як в цілому так і в окремих сферах суспільних відносин (кримінальній, цивільній, господарській та інших). Крім того, кодекси, що регулюють суміжні сфери суспільних відносин повинні бути взаємоузгоджені, не містити правових колізій, а взаємодоповнюючим чином гармонійно регулювати певні суспільні відносини.

Отож, саме час сказати, що одне з основних завдань Конституції України, як джерела конституційного права, в тому, що вона встановлює норми яким повинні відповідати всі нормативно-правові акти. Завдяки їй відбувається загальне відтворення правової системи і системи державної влади, що дозволяє зберегти не просто внутрішню стабільність, а й ті визначальні властивості, які дозволяють характеризувати правову державу.

Список використаних джерел:

1. Погорілко В. Ф., «Роль і значення Конституції в українському право тверенні розбудові держави»; Вісн. НАН України, 2005, №12.
2. Скрипнюк. О. В., «Специфіка статусу конституції як основного закону України»; Юридична Україна, 2010, №8.
3. Законодавчий процес і парламентська законодавча процедура в Україні (проблеми якості, рекомендації щодо вдосконалення в контексті європейської практики): Монографія / О. В. Скрипнюк, М. О. Теплюк, О. І. Ющик. – К.: Атіка-Н, 2010. – 350 с.
4. Рішення Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції України Закону України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року № 2222-IV (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України) від 30 вересня 2010 року: [http:// zakon 1. rada. gov .ua](http://zakon1.rada.gov.ua).

Корольчук В.В. - старший науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи НАВС, к.ю.н., старший науковий співробітник

ЩОДО ПРОТИДІЇ ЕКСТРЕМІЗМУ В УКРАЇНІ

На фоні суспільно-політичних процесів в Україні та різноманітних подій екстремізького характеру, які відбуваються на сході й інших українських регіонах та викликали серйозний резонанс, пов'язаний із застосуванням працівниками правоохоронних органів заходів фізичного впливу та спеціальних засобів до мітингувальників, набуває значної актуальності прийняття нормативно-правових актів щодо протидії екстремізму.

Проблема екстремізму, а саме поширення ідей, відмінних від усталених правових та інших норм соціальної поведінки, які ґрунтуються на соціальній, расовій, національній, етнічній, мовній чи релігійній нетерпимості, ворожнечі та ненависті, знеціненні людського життя або ж спрямовані на останнє, є проблемою усього світу. У пам'яті людства назавжди залишиться подія, яка трапилася в США, – терористичний акт 11 вересня 2001 року або 9/11. Тоді, в результаті злочинних дій терористів було зруйновано вежу Всесвітньо відомого торговельного центру в Нью-